Fáy Ferenc:

Régi ládák, megsárgult levelek

„Nincs más testvérem, csak: magyar,
ha virrasztok miatta állok poszton.
Csak tőle kérek kenyeret,
s csak ő, kivel a kenyerem megosztom.
Sok tévelygés és kanyar után
jutottam el ide: Ha bűnös is, magyar,
ha tolvaj is, magyar,
s ha gyilkos is, magyar."

(Dzsida Jenő: Magyar Zsoltár)

Szegény Dzsida Jenő, ő sem gondolta valamikor, hogy majd egy **„zavaros fejű költő"** — ahogy Egri írja rólam, a Menora legfrissebb számában — **„szélsőjobboldali lelkesedésében"** átlélekvándoroltatja a házsongárdi temetőből, a torontói Panoptikumba. Pedig már itt van. Itt van, mert Fiala Ferenc torontói előadásának ürügyén, a négy hete szított, mindent lángba borító gyűlölet, mely menthetetlenül felégette maga körül az emberiesség és tisztesség utolsó bástyáit is, rajtam keresztül még őt is perbefogja. Miért? — Kinek, vagy kiknek állt útjában ez a csendesen, becsületesen dolgozó kis magyar közösség? — Kit és mikor bántottunk? — Kinek dobtunk égő csóvát emberi, egyházi, közösségi életébe? — Kinek a templomába, egyesületi Házába akartunk befurakodni, hogy mint a termeszek, szétrágjuk azok fundamentumát? — Kinek és mikor szabtuk meg, hogy kit és mikor lásson vendégül otthonában? — Kit terrorizáltunk, hogy kit hallgathat meg? — Senkit! Hát, akkor miért nem hagynak minket is élni?

Csupán három mondatot kell kiemelni a Torontóban megjelenő zsidó újság, a **Menora** március 12-i és 19-i számából, hogy mindenki megértse: nem Fiala Ferenc ellen indult meg az össztűz, hanem Fiala mögé bújva, a **Magyar Kultúrközpont** és annak vezetői ellen. Endes László fejére megy a játék, ki elég bátor és szemtelen volt, hogy valakinek a horgáról leegye ezt a nagy halat. Azt írja Egri, hogy : **„ . . . Fiala Ferencet, a Magyarság Tudományi Intézet hívta meg. Ha ennél maradtak volna, nem sok szavunk lett volna ellene."**

Érdekes és leleplező. Hát Homonnay ellen nem lett volna se horogkeresztes-csizma, se Hadassa, se Hakoah, se aggastyán, se gyermek, se nő? — Majd a következő héten ezt írja: **„Most már a harmadik hete foglalkozunk ezzel a kérdéssel, holott ez a hétpróbás fasiszta, Fiala Ferenc nem ér ennyit."** — Fiala valóban nem ér ennyit, de a Kultúrközpont épülete egy millió dollárt ér, ugye Egri György???? — Aztán emígyen árulja el önmagát: **„Milyen kár, hogy ezt az egész e g y s z e r ű ügyet ennyire hagyták elmérgesíteni."**

Hát, ha ilyen egyszerű ez az ügy; akkor miért mozdult volna meg tízezer torontói zsidó? Mi mérgesítettük el? Nem! A maga meggondolatlan gyűlölete! A tudatosan előre küldött terepkutatók, akik hónapokon keresztül kommunistázták a Magyar Ház vezetőségét, nem tudva azt, hogyha a mór megtette a kötelességét, a mór mehet. A választási plakát-ragasztóból is így lett: **„nyilaspárti pótképviselő és nyugdíjazott foltozószabó."** Hogy nagyobb urakból mi lett, arra majd később térek rá.

Kell az izgalom, kell a dóp! Fogyni kell a lapnak. Hogy is mondtam márciusi beszédemben? „Az évek óta vérünket szívók, most ismét lepetéztek a magyarság gatyakorcába."

„Mindennek van határa, — írja Egri György. — **Hosszú éveken keresztül próbálgattuk mi, a magyar zsidó közösség vezetői kimélyíteni a felekezetek közötti békét, és eltemetni a múlt keserves emlékeit — legalábbis azokkal szemben, akik nem voltak A K T Í V G Y I L K O S O K . . ."** — KIK EZEK AZ AKTÍV GYILKOSOK? Erre feleljen Egri György! Mert ez a mondat Toronto magyarságára és nem Fiala Ferencre vonatkozik. Neveket kérünk! Dr. Kovács Ernő? Berzy József? Endes László? Kiket, hol és mikor öltek meg? Érdekes, hogy Dr. Kovács Ernő egészen jól eléldegélt, mint a világ egyik legkiválóbb kutatóorvosa, egészen addig, míg nem kezdte munkájával támogatni a Kultúrközpontot. Czine Mihály, Végh Antal, Veress Dániel, Pilinszky János meghívásáért még le is kommunistázták, csak amikor a recept nem vált be, akkor lett **„Fasiszta disznó."** Még a hírhedt fejvadász, Wiesenthál elvtárs is szegény Finta Imrét keresi és nem Fialát, Kovácsot, vagy Berzyt.

Ó, nagyon kilóg a lóláb, Egri György. Ezekkel az üres, alap nélküli, buta frázisokkal a **Magyar Házat** akarta valaki diszkvalifikálni. Azt a Magyar Házat, mely — ahogy írja — SHAAREI SHOMAYIM zsinagóga volt és amelynek (nagyon figyeljen Egri György, magát idézem): **„1977-ben**

valaki zsidó vérrel akarja felmosni a (Magyar Ház) küszöbét!"

Ez az épület, mikor a magyarság megvette **NEM VOLT ZSINAGÓGA!!!** 1969 óta **SHOPPERS BAZAR** volt, melynek falai között gatyát árultak, melltartót és havikötőt. Kezeim között van Kovács István nyilatkozata, ki — mint az ingyen dolgozó magyar fiatalok vezetője, saját költségén 56 tonna szemetet fuvaroztatott el ebből a zsinagógabazárból. Kezeim között van azoknak a munkásoknak a nyilatkozata (bizonyítására annak, hogy aljas és szemét rágalom a zsidó vérrel való felmosás vádja), akik — amikor áttörtek egy falat, találtak egy hét kőből álló zsidó történelmi sorozatot és azt félretéve felajánlották egy öreg magyar zsidó úrnak, aki azt mondta: „Dobjátok a szemétbe". Erre Kovács István szólt egy zsidó munkatársának, ki Izraelből származó feleségével megnézte a köveket, azokat saját költségükön megtisztíttatták és elszállították egy ottawai zsinagógába.

Ennyit a zsinagógáról.

Most valamit az Atyákról. **„KÉRDEZZÜK AZ ATYÁKAT,"** — ájtatoskodik Egri György, mint egy Mária-kongregációs, fehér fátyollal leöntött szűzlány: **„Mit szólnak ők ehhez?"** Semmit! Az atyák megrettentve hallgatnak. Csupán a máriazelli, lassan teljesen elfelejtett halott felel, akit mint veszprémi püspököt, zsidó üldözöttek rejtegetésének vádjával, valóban letartóztattak a nyilasok, de nem lopták le kezéről a Pásztorgyűrűt, nem verték véresre, s misézhetett, papjai mellette állhattak . . . hogy aztán pár év múlva, azok kínozzák meg, azok ordítsák felette: **halál a csuhásra,** kiket élete kockáztatásával bújtatott, mert Péter Gábor mégsem volt nyilas. (Lásd: Mindszenty — Emlékirataim.) Mezítelenre vetkőztetett, didergő, megrugdalt kis teste felel, Egri György kérdésére. Rámutat az Amerikában lébecoló Dr. Weil Emil mengeleiarcára, aki rafinált gyógyszerekkel készítette elő számára a lelki-halált és visszakérdez: **"És ehhez mit szól a te néped, fiam?"** Rámutat a Menora elődje, **„Az Ember"** főszerkesztőjére, aki megverettetése és megcsúfoltatása idején azt írta róla: **„Buta vagy öcsém, Mindus, mint a tök."** — és csendesen kérdezi: **„Hát, ehhez sem szólsz, fiam?"**

Ezek után Egri vigyázzba áll és **„KÉRDEZZÜK A HONVÉD TISZTEKET"** kiálltással jutasodik ki lelkéből az ősi „kotona" vér. S a Don, a Kárpátok, Buda halottjai némák. Hallgatnak az akasztófára hurcoltak, kivégzőcölöpökhöz kötöttek, Szombathelyi Ferenc karóbahúzott árnya. Hallgatnak az A.V.O. és a Katonapolitikai Osztály agyonvert emberroncsai, az ablakon kidobottak . . . Az élők, csak legyintenek: **„Aki a recski haláltábor testet és lelket ölő borzalmai után még azt kérdezi, hogy — Miért harcoltunk? az vagy gazember, vagy hülye!"**

Most valami azokról, akik : **„. . . közös kultúrhagyományok, közös ápolására törekedtek . . ."** Nekünk is, ahogy Egri írja: **„egy kissé vissza kell mennünk a múltba"** . . .Mikor még Berzy József (Egri György puszipajtásának) László András lapjának szerkesztője volt. Mikor még közös ügyet szolgált és nem a Kultúrközpontot. **Mert ez a bűn! Ez a rettenetes vétek.** Ebben az időben még azt is elnézték neki, hogy Fáy Ferenc **„hírhedt Vasárnapi leveleinek"** propagálója. Ma azonban már **„nyilas újságíró, aki bár hírhedt nevűségben Fialától messze elmarad, tehetségben és antiszemitizmusban nem."**

Szegény Józsi, emlékszel arra a levelemre, melyet 1970. szeptember 3-án írtam László Andrásnak? Vedd csak elő a másolatát:

> Mélyentisztelt Főszerkesztő Úr!
>
> Lapod szerkesztője, Berzy József úr, ma este tudomásomra hozta, hogy 31. „Vasárnapi Levelem" nem jelenik meg a következő számban. Üzenetedet is közölte, hogy legyek türelemmel, mert lehet, hogy döntésed megváltoztatja Levelem sorsát és majd a „legközelebbi" lappéldányban napvilágot láthat. Hát, nem leszek türelemmel. Egyszer, európai körutazásod előtt, már kijátszottad egyik levelem Egri Györgynek, mikor az három másik zsidó úrral felkeresett. Akkor megkérdezésem és engedélyem nélkül kihúztad cikkemből azt a részt, mely Nánási Miklósékra vonatkozott. Ami keresztény papokra vonatkozott, azt természtesnek és elfogadhatónak találtad és nem rettegtél a sajtópertől, mint Nánásiék esetében. Pedig te is tudtad, hogy a Szabadság, a Magyar Hirek és a zsidók otthoni lapja nem hazudik. Furcsa felfogás az, amikor valaki mindig csak a saját kölykébe mer beleharapni, de az idegen piszok harapását még saját testén is eltűri. Csak bele ne halj egyszer ezekbe a harapásokba Bandi! . . .

László András most halt bele örökre és feltámaszthatatlanul ezekbe a harapásokba. A mór megtette kötelességét, a mór mehet!!! Egri György kiállította számára az „erkölcsi bizonyítványát". Kiállította és röhögve hirdeti a Bloor Streeten (tanúk vallomása a kezeim között): **„Ez volt az egyik fő cél, hogy ezt a kis nyilas szemetet örökre kompromittáljam a magyarság előtt.--** Kik kompromittálták közvetve, vagy közvetlenül ezt a „ha bűnös is: magyar"-t? Belekeveredett, vagy meghívatta magát arra a **„nagyon érdekes beszélgetésre, Allan Grossman, a magyarok nagy barátja, az egykori tartományi miniszter irodájába. Ezen Allan Grossmanon kívül az azóta elhunyt Dr. Villányi Pál, László András, a Magyar Élet kiadója, dr. Zágon Zoltán rabbi és e sorok írója (Egri György) vett részt. Az ott folyó vitában elhangzott a megállapítás: vajon demokratikusnak tekinthető-e egy olyan Magyar Ház, melynek vezetésében Szálasi egészségügyminiszter-he-**

lyettese, dr. Kovács Ernő is helyet foglal. Ez a hír dr. Villányi Pált teljesen váratlanul érte, míg László András helyéről felugorva így kiáltott: He is out, the fascist swine, — és magyarul is hozzátette: már ki is rúgattam a fasiszta disznót."

Ennyit László András „erkölcsi bizonyítványáról". Azokról pedig, akik **„éveken keresztül próbálgatták kimélyíteni a felekezetek közötti békét"**, beszéljen a levelem, melyet 1970-ben László András nem közölt.

VASÁRNAPI LEVÉL

Drága Pistám!

1945-öt mutatott a naptár. Tavasz volt. Legvéresebb, legszörnyűbb tavasza a mi sokat szenvedett népünknek. Félőrült, megcsúfolt, meggyalázott asszonyok és lányok testén tiportak át a Hordák, és a Kún Bélák, Szamuelli Tiborok bosszútól sötétlő árnya alatt, már settenkedtek a moszkvai és hazai gyilkosok. A „lakkcipős paraszt" és a „palástos hóhér" már árulta a földet, mely felett kivirágzott az akasztófák tízezreinek hurkos-virága. Himler Márton fejvadászai járták Európa menekült-táborait, és szép magyar fejeket dobott piacra Péter Gábor export és import üzletében, a nemzetközileg irányított bosszú. Nemcsak nyilasokra és nácikra, — Dohnányi Ernő, Nyírő József, Koréh Endre vérére is alkudott a himlerihumánum. Rettegett Európa. Győzelmes, mámoros óráit élte a vörös-pestis. Itt, Amerika földjén Göndör Ferencek és a Klár Zoltánok szédült kis duója zümmögte a gyűlöletet és zúdította a bosszú, az aljasság minden piszkát a menekült-táborok szerencsétlenjei felé. Nem a nyilasokra és nem a nácikra! Mindenkire, aki menteni próbálta nyomorult életét: anyákra és gyerekekre, leventékre és rokkant öregekre, papokra és katonákra. Klár Zoltánék lapja, **„Az Ember"**, úgy harcolt, hogy meggyűlöltette önmagát. Ez a lap volt az ötvenes évek antiszemita bacilusgazdája. NEM ELŐTTE, HANEM MIATTA ÉS ELLENE nőttek erőssé a szélsőjobboldali sajtótermékek. Ebben az időben olyanok váltak antiszemitává, akik fegyveres ellenállók voltak a nyilas idők alatt. És ezt a zsidóság Klár Zoltánék hangos gyűlöletének köszönhette.

Aztán leülepedett, elcsendesedett mindkét oldal hangoskodása. Meghaltak a vezérek és mi páran, naivak, azt hittük, hogy a sírok mélyéről nem burjánozhat elő a bosszú. Tévedtünk. — Most, a „dicsőséges Felszabadulás" huszonötödik évfordulóján —, úgy látszik, felszakadtak a sebek. Sajogni kezdett az elvesztett politikai és gazdasági, írói és rendőrségi pozíciók emléke és talán egy kis boldizsár-iváni simogatásra felböffent a gyűlölet. A Torontóban megjelenő „Menóra" 1970. augusztus 8-i és szeptember 12-i számában, a nagy Tanítómester, Klár Zoltán leghűségesebb tanítványa, **Deák Zoltán** indít ocsmány, ütszélihangú támadást Béky Zoltán református püspök, Eckhardt Tibor és minden magyarok ellen. Hogy miért teszi, nem tudom!

...El kell pusztítani a még ellenálló nemzeti, krisztusi alapokon álló erőket! Szét kell rágni Egyesületeiket, rágalmakkal bemocskolni vezetőiket, megingatni papjaik hitét, hogy legközelebbi boldizsári-túrán csak egyetlen hang legyen: a hódolaté.

Az 1945-ös skalpvadász, Himler Márton hűséges tanítványa, most Eckhardt Tibort nevezi ki skalpvadásznak és hívja harcba ellene a **„demokratikus erőket"**. Képzelem, hogy meg van ijedve Eckhardt Tibor. — Hogy a magyar katonaságról azt írja: **„Dehogy voltak ők a Nyugat védelmezői: Hitler legutolsó cselédei voltak, akik a románokon is túltettek s az utolsó pillanatig szolgálták a náci fenevadat"**, — ezen nem csodálkozom, hiszen egy keresztény egyetemi tanár, **„naív állatoknak"** nevezte a magyar honvédséget.

Pistám, én nem akarom Eckhardt Tibort megvédeni. Védje meg magát. Béky Zoltánért sem teszem tűzbe a kezemet. De a „Menóra" egy-két cikkét idézve be akarom bizonyítani az amerikai zsidóság művelt, higgadt, nagytudású vezetőinek, hogy milyen üresfejű, méltatlan figurák kezébe került a Lázár Miklósok, Ignótusok, Fenyők, Miklós Andorok nemes tolla. Csak az ellen akarok tiltakozni, hogy a „Menóra" antiszemita, a zsidóságot célzatosan meggyűlöltetni akaró cikkei ne a mi fejünkre hulljanak ismét vissza.

Azt írja Deák Zoltán, a „Menóra" 1970. szeptember 12-i számának első oldalán, válaszolva Béky Zoltán püspök azon kijelentésére: **„...hogy Magyarországgal senki nem törődik, de bezzeg, ha Izraelben az arabok agyonlőnek három gyereket, csaknem az egész világ felzúdul és az amerikai szenátusban hetvennél többen követelik a fegyverek fokozott szállítását Izrael államnak"**. — Majd így folytatja: **„Béky püspök ezzel végleg felsorakozott a nyilaskeresztes uszítók közé, kikből a zsidógyűlölet úgy tör elő, mint a kénköves gáz a mocsarakból. Béky Zoltán méltatlanná vált a papi hivatásra, méginkább a püspöki palástra s a humanitás elveit megtaposva a terrorista arabok eszmei pártfogójának és a logika láncolatát követve, Moszkva hívének csapott fel"**.

Pistám, én most nem kutatom, hogy Béky Zoltán igazat szólt-e, vagy hazudott. Ezt minden TV-néző, újságot olvasó, rádiót hallgató ember döntse el saját maga. Én csupán a „logika láncolatát fogom követni". Kötelességem elítélni és egyben meg is védeni Béky Zoltánt. Elítélni azért, hogy pap létére nem imádkozott a meggyilkolt zsidó gyerekekért. De kérdezem: ki imádkozott az izraeli gyújtóbombák tüzében elpusztított arab kisgyerekekért? Ki imádkozott Biafra éhenhalt százezreiért, az alultáplált indiai, kínai élőhalottakért? Hát nekünk mindenkiért imádkozni kell? Nekünk magyaroknak az utolsó huszonöt évben annyi sír, annyi halott, annyi könny, annyi szenvedés, annyi nyomorúság felett kellett imádkoznunk, hogy nem jut időnk mindenki számára. Nem tudunk megállni minden sír előtt!

Maga a „Menóra" mondja meg 1970. szeptember 12-i számának utolsó oldalán, az **„Éljen soká"** című cikkében, hogy Rákosi Mátyás és vérgőzös bandájának bűne miatt kikért kellett imádkozni az utolsó huszonöt évben: **„akik gyógyíthatatlan betegségeket szereztek a börtönökben, akiknek férjét, apját felkötötték, vagy halálraverték az Ávón, akiknek otthonát kirabolták, akiket erkölcsileg, vagy fizikailag megrugdaltak, akiknek elrontott életét semmiféle bocsánatkéréssel, vagy**

rehabilitációval nem lehet többé korrigálni, jóvátenni"...

Hát ezekért bizonyosan imádkozott Béky Zoltán. Ezekért imádkozom én is és minden magyar.

„Rákosi visszaengedése Magyarországra — írja tovább a Menóra cikkírója — **tulajdonképpen logikus megnyilvánulása volt a Kádár-kormány 1956 óta folytatott politikájának."!!!**

De nemcsak ezt idézi ez az újság. A 12-ik oldalon olvasható Gábor Áron írása, melyet Egri György teljes egészében vett át a „Kanadai Magyarságból". Itt a következő olvasható: **„... a szuezi csatorna partján magyar fiatalok kezelik a komplikált harcigépeket. Bihánczy László ezredes vezetésével magyar műszaki alakulat néz farkasszemet az izraeli hadsereggel."**

Tehát, nemcsak oroszok, hanem magyar alakulatok is irtják az ártatlan zsidó gyerekeket, kikért Béky Zoltán nem imádkozott. Pedig kötelessége lett volna, mert ezekbe az ártatlan, megcsúfolt kis halottakba még saját fajtájuk is belerúgott. Belerúgott, mikor széttépett, elégett testük felett bratyizni kezdett az arabokat támogató magyar kommunistákkal. Mert, — és most jól figyeljen Deák Zoltán és Egri György, — a hazacsalogató újság 1970. július 11-i számának második oldalán ez olvasható: **„A Magyar Zsidók Világszövetségének központi elnöke, Nánási Miklós, társelnöke dr. Kardos László, valamint pénztárosa Keller László megbeszélést folytatott Kárpáti József főtitkárral, a Magyarok Világszövetségével való együttműködésről, a magyar kultúra ápolásának, a hazalátogatni kívánó honfitársak utazása elősegítésének és megkönnyítésének érdekében."**

Döbbenetes és szinte hihetetlen hír. Döbbenetes, hogy ennek a szomorú, letagadhatatlan ténynek az ismeretében taposott bele a Menóra, Béky Zoltán egyházi és emberi jogaiba. Mert ha most a Menóra és Deák úr „logikájának láncolatát követjük", **úgy a Magyar Zsidók Világszövetsége, annak vezetősége és hivatalos lapja, a Menóra is „a humanitás elveit megtaposva a terrorista arabok eszmei pártfogójának, Moszkva hívének csapott fel".**

Látod, bolond magyar, ez az Egri már 1970-ben is így mélyítgette a felekezetek közötti békét!

Hogyan is írja Egri György? — **„Közös kultúrhagyományok közös ápolására törekedtek."** Ha az fasizmus, hogy az emigrációs magyarság nem hajlandó a **Magyarok Világszövetségével, Kárpáti Józseffel, a Magyar Hírekkel** és **Nánási Miklósékkal** ápolgatni a közös kultúrhagyományokat, akkor mi valóban javíthatatlan fasiszták vagyunk.

De kérdezem, hogy 1976. július 5-e óta, van-e a zsidóságnak joga ahhoz, hogy Magyar Házunk ellen, vagy „megváltása" érdekében gyűlésezzen, tanácsokat adjon, vagy piszkolódjon? Van-e joga Egrinek ahhoz, hogy azt a fenyegetést vágja a képünkbe: **„... bízunk abban, hogy a Magyar Ház mérsékelt, demokratikus vezetői a MI KÖZBENJÁRÁSUNK NÉLKÜL fognak rendet teremteni saját portájukon".** Van-e joga, mikor egy héttel előbbi lapjának első oldalán azt írja: **„... kívülállóknak tartjuk magunkat a Magyar Ház ügyeitől"** ... Hát, tartsák is kívülállóknak magukat, mert **nem mi tagadtuk meg őket, ők tagadták ki önmagukat,** örökre, a magyar közösségből.

A Menora 1977. március 12-i számának első oldalán ez olvasható: **„Még tavaly nyáron történt, hogy a Toronto Star egyik riporternője cikket kanyarított a magyar közéletről, melynek végén dr. Zágon Zoltán rabbit is megszólaltatta. RABBINK A TELJES IGAZSÁGOT MONDTA, azt, hogy a magyar zsidóságot egyesek ugyan felkérték, hogy vegyen részt a kultúrközpont munkájában — főleg, hogy adakozzon rá, de aztán a zsidók kénytelenek voltak visszahúzódni, mert a Kultúrközpontban egyre erőteljesebben hallatszanak antiszemita hangok is".** — Itt megáll Egri és nem közli (a Star cikkét nem ismerőkkel azt), hogy tovább is szólt ez a zágoni-kinyilatkoztatás. És mivel nem minden csillag mutat Zágon felé, ezért mi folytatjuk, sőt fakszimilében is közöljük, a gyengébb idegzetű, hitetlen Tamások kedvéért a cikk legfontosabb részét: **„AZ ÉN NÉPEM ELŐSZÖR KANADAI, AZTÁN ZSIDÓ ÉS AZTÁN MAGYAR."**

Zagon, who won a Good Citizen medal in 1973 from the Citizen Committee of Metro Toronto for his work with his congregation, said: "My people are Canadian first, then Jewish and then Hungarian. We are

THE TORONTO STAR, Mon., July 5, 1976

Hát, vonják ki magukat a forgalomból!!! Mert az a személy, vagy népcsoport, mely szabad földön, szabad akaratából kilép, kirekeszti magát egy nemzeti, vagy nyelvi közösségből és ezt a szomorú tényt világlapok hasábjain közli az emberekkel, örökre elvesztette a jogát, hogy beleszóljon a megtagadottak ügyeibe és azokat terrorizálni akarja! Ez a szomorú maguk-szabta jog százszorosan törvényerőre emelkedik akkor, mikor ennek a magát kitagadott népközösségnek nem akad egyetlen tagja sem, aki tiltakozna e csúfos öncsonkítás ellen. Hol volt a Színész? Hol a Főszerkesztő? Hol a **„magyar nyelv egyik legnagyobb varázslója"?** Sehol. Ha most szintén a deáki-logika láncolatát követjük, úgy ki kell, hogy vonják a forgalomból, le kell, hogy fordítsák jiddisre, vagy ivritre: Kiss Józsefet, Heltai Jenőt, Karinthy Frigyest, Bródy Sándort, Molnár Ferencet, Szép Ernőt, Füst Milánt, Radnóti Miklóst, Zelk Zoltánt, Déry Tibort, vagy Faludy Györgyöt... Csak azt kérem, hogy egy támpéldányt őrizzenek meg részemre, mert én ezután is, csak magyarul fogom ízlelgetni, skandálni, dünnyögni, forgatni nyelvem alatt, mint egy különös zamatú gyümölcsnek az ízét, a radnótii sírást:

„Ki költő és szabad szeretne lenni egy fényes kés előtt kiálthat-é?”

Fordítsák le őket! Mi majdcsak eldöcögünk valahogy Balassa, Pázmány, Csokonai, a Kisfaludyak, Madách, Katona József, Vörösmarty, Arany, Petőfi, Vajda János, Ady, Kosztolányi, Tóth Árpád, Juhász Gyula, Babits, József Attila, Illyés, vagy Nagy László, Eötvös, Kemény Zsigmond, Jókai, Mikszáth, Tömörkény, Móra, Szabó Dezső, Móricz Zsigmond, Tamási, vagy Nyírő, Kodolányi, Németh László, vagy Márai útmutatásával a magyar Parnasszusz felé.

Kell az izgalom! Kell a dóp! Egri György tudja, hogy a támadás a legjobb védekezés. Fiala Ferenc nem léphet a Magyar Ház falai közé, mert hátha tud valamit? Tehát diszkvalifikálni kell a Kultúrközpontot. De mit tudhat Fiala? Talán azt, amit: **„egy jószándékú és széplelkű, de sajnos naív kiváló zsidó író”** . . . (mi le merjük írni a nevét: **Ignotus Pál)** tudhatott, mikor **„leemelték Fiala nyakáról a hurkot”**. Az az Ignotus Pál, aki azon a napon fogadta el, elvben, a Magyar Ház „nyilas vezetőinek”, rajtam keresztül történt meghívását, egy őszi, József Attila estre, mikor a Menora megjelent. Mit tudhatott? És mit tudhat Fiala? Mert tudnak valamit. Kinyílnak régi ládák, régi levelek . . . és a harminchárom éve, hangyaszorgalommal felépített Mítoszból itt is, ott is kihullik egy tégla. Csak nem azt tudják, amit Tersánszky Józsi Jenő is tudott? És most idézek. **TERSÁNSZKY J. JENŐ: Nagy árnyakról bizalmasan. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1964. Második kiadás:**

290. oldal. „Néhány hete, hogy a legnagyobb magyar napilap közölte nyilatkozatomat a német nácizmusról. Miután ötvenkét éves írói működésem folyamán eleget szenvedtem ilyen hírlapi nyilatkozataim vért forraló elferdítésein, okvetlen ki kell fejeznem elismerésemet és hálámat azon, hogy a Népszabadságban teljes hitelességgel közölték minden mondatomat. Jelesen azt, hogy : a német nácizmus, vagy fasizmus velem szemben több mint korrekt viselkedést tanúsított . . . György István, a riporter közlött le tőlem mindent. Így például hozza: . . .

292. oldal. A „Híd” körül, az Athenaeum körül, az utolsó falatból kisemmizett zsidó alkalmazottak fizetését mi vettük fel, illetve írtuk alá a nyugtákat, Zilahy, Mihályfy, Kállay, Tersánszky stb. És a segélyek **ó r j á s i** összegeit? Mi írtuk alá, hogy odajusson a megszorultak kezébe.

293. oldal. Már amerikai bombavetők jártak. A minisztérium pincéje egy sereg alkalmazottjának állandó tanyájává lett. Köztük a miniszteri titkáré is, a Lőrinczy Szabolcsé. Az ő kezébe futottak össze a szálak, hogy a zsidó tehetségek föltétlen megmentéséről gondoskodjék, mindenféle úton: KÖZVETLEN TUDOMÁSOM VOLT ARRÓL IS, HOGY A N T A L ISTVÁN HELYESLŐLEG HUNYT SZEMET A LŐRYNCZY ÉS SEGÍTŐTÁRSAI MŰKÖDÉSE FÖLÖTT! Ezek körében nekem is volt szerepem.

Mármost a Nádor-utca valamelyik szögletén, egy kis jóhírű vendéglőnek különszobájában tartotta Lőrinczy a főhadiszállását, ahová feltűnés nélkül lehetett közelébe jutni.

Mondhatom, nem olyan sima volt ez a dolog, mint ahogy ma ELÉG GYALÁZATOS, FITYMÁLÓ MOSOLYOK KÍSÉRIK EMLÍTÉSÉT. A nyakát kockáztatta bárki a zsidómentéssel . . . Elpusmogtam neki, hogy Nagy Zoltánnak (nem tévesztendő össze senkivel. Nagy Zoltán kiváló zsidó költő volt. Szerk.) a mentéséről van szó!

Nevét éppen tudta, de nem csengett előtte akkora súllyal, hogy meg ne jegyezze nekem: Nézd! Itt már annyi sok kétes értékű író és művész van evidenciában, hogy attól tartok, hogy a valódi értékek mentését fenyegeti a fölkarolásuk.

438. oldal. (Ezt jól olvassa el Egri György és kapcsolt részei) Ideiktathatok egy saját élményt afelől, hogy a vészes náci miniszter, Reményi-Schneller hogyan viselkedett velem szemben, illetve zsidó feleségemmel szemben.

Boldogult feleségemet tizenkét évig a dicső orvostudomány szívbajjal kényszerítette ágyba, és az utolsó kivizsgálása kiderítette, hogy hormonelégtelensége van, tehát mozognia kellett volna . . . Ha feleségem megijedt valamitől, nyomban elájult. Ez történt vele, amikor a havas úton a Városmajor mellett, amint át akart szaladni rajta, megsiklott és ájultan terült el az út közepén. Sebes hajtását fékezve állott meg közvetlen előtte egy autó. Házaspár ült benne, Reményi-Schneller és felesége. Az ájultságából ocsudó feleségemet rögtön kocsijukba emelték be magukhoz és hazahozták. Na hát, mondjuk ez emberiességi cselekedet volt részükről.

Útközben persze megtudták Sáritól: kinek a hitvese. Hát én kegyeltje nem voltam sem a német, sem a magyar túlzó nácizmusnak, zsidó feleségemről nem is beszélve.

Most, amikor ezt a kötetet összeállítom, és régi irataim között turkálok adatok miatt, egy levelet találok. Reményi-Schnellerné érdeklődik benne utólag feleségem hogyléte után. A levélnek a hangja: **„DRÁGÁM! AGGÓDUNK MIATTAD . . . stb . . . ÉS SZÍVBŐL ÜDVÖZÖLJÜK FÉRJEDET . . .”**

* * *

Valamiről tudott Ignotus. Valamit tudhat Fiala Ferenc. Mi lett volna a Mítosszal, ha Reményi-Schneller akasztófája alatt olvassa fel ezt a levelet Tersánszky Józsi Jenő? Kicsit elkésett. De vannak még öreg ládák, vannak még megsárgult levelek.

Köszönjük Egri György a támadást: soha ilyen egységesen még nem sorakozott fel a magyarság a Kultúrközpont és annak vezetői mellett.

Én pedig ezeknek a Tersánszky idézeteknek olvasása után, tiszta lelkiismerettel mondom Dzsidával: **H a g y i l k o s i s : m a g y a r !**







HIDFŐ
HUNGARIAN WEEK
A NEMZET, AZ OTTHON ÉS A JÖVŐ SZOLGÁLATÁBAN ÁLLÓ EMIGRÁCIÓS POLITIKAI LAP

734—735. SZÁM XXX. ÉVFOLYAM LONDON, 1977. ÁPRILIS HÓ

FIALA FERENC:

Miért nem mentem Kanadába?

(Stern Samu, a budapesti zsidó hitközség elnöke: Az ilyen Klár Zoltán féle alakok többet ártanak a zsidóságnak mint Hitler.)

Először is elnézést kérek az olvasótól, hogy egy kanadai magánút részleteivel untatom. De a magánügy csak látszólagos és amint később látni fogjuk egy-kettőre közüggyé kerekedik., mégpedig az egész magyarság közügyévé. Látni fogjuk, hogyan torkollik bele pár jóindulatú ember becsületes szándéka egy nagyon-nagyon kisszámú társaság oktalan dühe, torz adat és egyéb hamisítások, elvakultság és hazugságok nem éppen tisztavizű zuhatagába.

A dolog azzal kezdődött, hogy a Zavaros évek című könyvemmel kapcsolatban meghívtak Kanadába pár előadás megtartására. Úgy ahogyan ezt a kultúra és civilizáció szabályai és iratlan törvényei megkívánják. Az előadó elfogadja a meghívást, megérkezik a városba, elfoglalja a szerény szállodában megrendelt szobáját és másnap este vagy délután megtartja az előadását. Az előadás után kérdések, feleletek röpködnek a levegőben. Gyengébb-erősebb viták alakulnak, de senki sem akarja az előadót bunkóval fejbverni vagy pláne felheccelt tömegekkel meglincseltetni. Minden diktatúrák és izzmusok ellenére is még bennünk él Voltaire híres mondása: „Ugyan más a véleményem, de inkább nyelvemet tépetném ki, minthogy megakadályozzam az ellenvélemény kimondását."

Ezt Voltaire mondotta — de nem Egri György, a Torontóban megjelenő Menora — Egyenlőség című, az északamerikai magyar zsidóság lapjának a főszerkesztője.

Egri György 1. számú hazugsága

Mikor a Menora című újság szerkesztője tudomást szerzett a tervbe vett előadásról, lapja első oldalán héthasábos cikkben tiltakozott az előadás megtartása ellen. Az öklömnyi betűkkel szedett főcím: Szálasi tavasza Torontóban.

Az első cikk személyemmel foglalkozik olyan hangnemben, mely hangnemet már a budapesti kommunista lapok sem használják mert már ők is megunták az elkoptatott hanglemez hazug, recsegő hangját. Egri György első hazugsága így szól:

„A torontói Magyar Ház ma már Fiala Ferencet, Szálasi sajtófőnökét látja vendégül, nyilván azért, hogy Fiala az Egyesült Államok és Kanada politikusait oktassa ki a demokráciáról, melynek nevében 1943—44—45-ben a nyilas lapokban arra uszított, hogy a Magyarország felett lelőtt amerikai és kanadai pilótákat minden további nélkül koncolják fel..."

Egri György kültelki hangú kifejezéseivel szemben a legszerényebben megígérem, hogyha egy ilyen írást bemutat, örökre leteszem a tollat, mert aki ilyet írt, annak el kell hallgatnia. Faludi Györggyel kapcsolatban annak politikai vonatkozásában megemlítettük a legnagyobb magyar püspök, Prohászka Ottokár, szobrának galád módon való ledöntését, de eddig szóval se említettük, hogy Faludi — a recski táborban tett vallomása szerint — az amerikai légihaderőnél szolgált és mint ilyen gyakori bevetésen vett részt. Nyilván parancsot kapott és mint katona, teljesítenie kellett azt. Hogy hol került bevetésre, azt nem árulta el, Lehet, hogy valahol Magyarország felett, — az elvégre ízlés dolga, hogy valaki hazája felett oldja ki a gyilkos bombákat. Mint költőt és írót mindig elvonatkoztattuk a politikus Faludítól. Elvégre Imrédy Bélát sem azért végezték ki a Klár Zoltán által odavezényelt csőcselék üvöltése közben, mert Európa egyik legjobb pénzügyi kapacitása volt.

Egri György 2. számú hazugsága

Később ezt írja Egri:

„Fiala Ferenctől ma már nem félünk, legfeljebb csak undorodunk tőle. Meg aztán kicsit hitetlenkedve ingatjuk a fejünket, mikor arra gondolunk, hogy Fiala Ferencet a népbíróság az ország elveszejtésében („Oh Hitler, oh Chur-

chill, oh Sztalin, s a világ akkori ügyeinek intézői mit szóltok ehhez?“) való alapos részességéért halálra ítélte és életét egy jószándékú és széplelkű, de sajnos naiv zsidó írónak köszönheti, aki szót emelt érte a sváb származású szociáldemokrata igazságügyminiszternél, s akik így leemelték Fiala nyakáról a hurkot...“

Egri György megint téved, illetve hazudik. Mert a Népbíróság nem ítélt halálra, csak a hírhedt NOT. De az sem hurokkal, hanem golyóval, — ami abban az időben megtiszteltetés számba ment.

Népbírósági védőm, a jelenleg Ausztráliában élő zsidó, Pálfi Miklós volt, aki nyilván nem minden ok nélkül (pénzt nem kapott tőlem, mert az nem volt) kézzel és körömmel védett a tárgyalásomra eljövő zsidó tanúk előtt, akik mind mellettem vallottak.

Azt csak úgy mellékesen hozom Egri tudomására, hgy a hírhedt és a halálos ítéleteket a mellényzsebből előhúzó Tutsek-tanács parasztpárti tagja a következőket mondotta: „A vádlott, lehet hogy bűnös politikát folytatott, de mint ember becsületrendet érddemel.“ (Egrinek nyilván megvan a lehetősége, hogy a népbírósági jegyzőkönyveket Budapestről beszerezze.)

Ugyancsak téved a Menora szerkesztője, amikor az írja, hogy „a sváb származású igazságügyminiszter“. Nyilván Riesz Istvánra gondol, aki nem sváb, hanem zsidószármazású igazságügyminiszter volt. Egykor Népszínház-utcai futballbíró. Az ő szájából hangzott el az a nem éppen igazságügyminiszterhez méltó kijelentés: „A népbíróságok célja nem az igazságkeresés, hanem a megtorlás...“ Ezt az oroszok bevonulása után alakult szocdem ifjúsági szövetség vezetőjének, Egri Györgynek, illene tudnia. Bár lehet, hogy tudja, de csak úgy suba alatt.

Ami pedig a kegyelmet kijáró „naivlelkű zsidó írót“ illeti — itt nyilván a velem hosszú éveken át jó viszonyban levő Ignotus Pálra gondol — akinek ugyancsak égett a föld a talpa alatt és így sem módja, sem kedve nem volt, hogy ügyemben eljárjon. És most ide figyeljen Egri György, mert ez a való tény:

Engem a NOT kollektív alapon ítélt halálra, mert egyéni elbírálás szerint három napot sem adhatott volna büntetésül. Az Egri György szerinti uszító cikkeim népbírósági felolvasását a Király-utcai kifutó inasból ügyésszé avanzsált Szekeres-Schwarz elvtárs többízben megellenezte és megtiltotta.

Hogy Egri lapja, a Menora „bűnlajstromomat“ sajtófőnökké való kinevezésemmel kezdi, az már súrolja a nevetségesség határát. Valóban az voltam. Sajtófőnök. Nem szégyelem és nem bántam meg. Becsületesen, lelkiismeretesen végeztem feladatomat. Aki bajban volt, az segítettem. Lett légyen az illető zsidó vagy nemzsidó. Meglódult idők voltak. A rendelkezési alapból szórtam a pénzt az erdélyi menekülteknek és a kért ötmillió pengő helyett hatmilliót utaltam ki a svéd Vöröskereszt megbizottjának, Langlet Waldemárnak azzal, hogy az elkülönített vagy gettóban élő gyerekek számára hárommilliót, a többit pedig az oroszok bevonulása után a magyar gyermekek élelmezésére fordítsa. Erről azonban bővebben írtam a Zavaros években, de az — és még sok minden más — elkerülte a Menora figyelmét.

Mint ama sanda mészáros

A majd kétoldalas, alpári hangú cikk második része egyszerre ájtatós manóként fordult a honvédtisztek és papok, a szerzetes atyák felé. Olyan ájtatos, mintha nem is Egri György írta volna nemrégiben a magyar csendőröket gyalázó cikkét és nem tőle származott volna az az írás, amely Magyarországot „mint Hitler utolsó csatlósát“ a nőpek útálatának és megvetésének tette ki. Szemforgatóan kérdezi, hogyan tűrhetik a torontói Magyar Házban uralkodó állapotokat? Ha meghívták Fiala Ferencet, akkor mars ki az egész vezetőségnek. Kirúgni, kiebrudalni őket. Amennyiben nem rúgják ki (Egri György kedvenc, mély demokratikus meggyőződésre való kifejezés) a jelenlegi vezetőséget, akkor feljelentik őket a kanadai hatóságoknál és majd megmutatják nekik, hogy mi a demokrácia. Így fenyeget Egri, mely fenyegetés már nem Fiala, hanem a Magyar Ház vezetősége mellének szegzi a mérgezett tőrt:

> *„Tisztességes keresztény magyar sorstársainkkal szembeni megbecsülésünk és szolidaritásunk meddig köt minket annyira hogy ne ébresszük tudatára az angol nyelvű sajtót, a minisztériális hatóságokat, hogy mi történik a Magyar Házban, hogy miként élnek visszi egyesek a demokrácia jótékony engedékenységével.“*

Valahogyan úgy néz ki a dolog, hogy a Fiala-ügy csak mellékes valami. Mint ama sanda mészáros, aki ide néz és oda csap a hentesbárddal.

Terror és megfélemlítés

A Menora következő számában (1977 március 19) már fokozódik a cikkek erélye. Büszke az előző szám írásával elért sikerre és más egyenesen *bűncselekménynek* tekinti Fiala Ferenc meghívását. Felveti a kérdést, hogy ki hívta meg a nyilas szerkesztőt? Ki merte meghívni? Megtámadja a Magyar Ház egész vezetőségét és bíróul lép fel a Torontóban élő magyarok előtt. Vádol és felelősségre von. És fenyeget. Demokráciáról szónokol, arra hivatkozik, de közben így ír:

> *„Ígérhetjük hogy viharos tavasz lesz. Nemcsak mennydörgéssel, de villámokkal is...“*

Mindenki tudja, hogy a villám már pedig öl, ahová lecsap. És Egri György is le akar csapni, de mivel nem ura a fellegeknek, így mással. Felbérelt killerekkel, bunkóval, az alvilág minden aljas és meg nem engedett eszközével. A játék már nem Fialára megy, de a Magyar Házra és annak egész vezetősége ellen indult meg az egész Egri-féle támadás, melytől — az eddig befutott levelezések szerint — az ott élő józan zsidóság félre nem ismerhetően távoltartotta magát. Szerepel még ebben a második cikkben titkosan felvett hangszalag, lehallgató készülék, irodákból ellopott levél, fotokópia — szóval minden, ami egy harmadrendű amerikai gangszterfilmben csak előfordul.

A MENORA harci programja

Azután megjelent a harmadik Menora-szám is. Horogkeresztes csizma ábrájával ékített rajz mellett ott a harci riadó:

Torontóiak figyelem!

Tiltakozó tömegtüntetés a Magyar Ház előtt!
Mindenki hozza el családját és barátait:

A harsogó címek alatt jön a harci utasítás. Négy pontban elrendezve. Telefonszolgálat és televízió.

A 3. pont többek között ezeket mondja:

„A város összes zsinagógájában a rabbik a szószékről fogják kihirdetni, hogy meg lesz-e a tüntetés vagy sem, s ott fogják a híveket a részvétre felszólítani."

A 4. pont a harcos zsidó szervezeteket szólítja fel. A Hadassa csoportot és a Hakoah tagjait és így tovább.

A felhívás az alábbi mondattal végződik:

„Aggastyán vagy gyerek, férfi vagy nő — mindnyájan legyünk ott, tiltakozzunk Szálasi szelleme ellen, amelynek még a sírban sem lehet nyugalma..."

Humánus, emberi szavak, amelyek még a sírban fekvőknek sem adnak nyugodalmat. Egy meglódult és megkergült, cezarómániás, nagyzási hóborthan szenvedő — végeredményben sajnálatra méltó — veszedelmes gyújtogatónak a szavai.

Demokratának vallja magát és sztálini terrorral óhajt dolgozni. Látszólag zsidó érdekeket véd — de az antiszemitizmus sárga virágait veti el a lelkekben —, mint ahogyan Stern Samu mondotta Egri elődjéről, Klár Zoltánról. Kanadai bevándorolt és ő szabja meg, hogy ki teheti be lábát új hazájába.

*

Abban az egyben azonban igaza van Egri Györgynek, hogy nem — jó Ég tudja honnan röppent fel a hír — betegségem miatt mondtam le a kanadai meghívást. Valóban nem. Akár sikerült volna Egri terror felhívása akár nem — tudtam, hogy csakis a Magyar Ház és annak vezetősége látta volna az ügy kárát.

Így talán tisztázódnak a dolgok és talán eljő az idő, amikor nem demokrata álarc mögé bujt gyújtogatók zavarják Kanada és egyéb országok zsidó és magyar származású bevándoroltjainak békés együttélését.

Talán eljő az idő, amikor még az utolsó revolverújságíróban is lesz annyi becsület, hogy egy, könyvből kilopott mondatot nem annak a szájába ad, aki a könyvet írta, hanem annak, akit a szerző idézett.

Talán eljő az idő, amikor még az egrigyörgyök is rájönnek, hogy a gyűlölet és oktalan bosszú, gyűlöletet és bosszút teremt és sohasem hegednek be a sebek.

*

Hát ezért nem mentem el Kanadába...

Végezetül közöljük az alábbi — Kanadából érkezett — levelet

Tisztelt szerkesztőség!

Eddig három támadás jelent meg a Menorában a Hídfő szerkesztője ellen, annak tervezett kanadai előadásaival kapcsolatban. Az első támadó cikk megjelenése óta hosszú idő telt el, de választ erre eddig sehol sem olvastam. Pedig ez a támadás, mely látszólag Fiala Ferenc ellen irányul, nemcsak őt érinti, hanem az egész menekült magyarságot és rajtuk keresztül a világ öszszes menekültjét — beleértve a menekült zsidókat is.

Mert nézzük meg, mi van a háttérben? Nem kevesebb, mint a fékjétvesztett terror, a világuralomra törekvés, az emberi szabadságjogok lábbal tiprása — másként kifejezve—, újabb az egész világot elborító terrorhullám előfutára.

Azon csodálkozom, hogy a nemzeti érzésű magyarság és az összes menekültek — beleértve a zsidókat is — nem tiltakoznak egyhangúan és nem követelik az ilyen izgatólázító cikkek írójának zárt intézetbe helyezését. Mert ezek a fickók csak azért, hogy pár dollárral több jusson nekik, tudatosan hazudnak, csalnak, félrevezetik a viszonyokkal nem teljesen tisztában levő hatóságokat. Eddig még sehol sem olvastam, hogy bármelyik magyar szervezet vagy újság tiltakozott volna a hatszázezres szám ellen. Ha ez igaz lenne, akkor egyetlen magyarországi zsidó sem lehetne életben, mert az utolsó magyar népszámlálás szerint a magyarországi zsidók száma nem érte el még az ötszázezret sem! Nem félnek attól ezek az egrigyörgyök és a többi velük egy húron pendülő antiszemita álzsidók attól, hogy ők is úgy járnak, mint az a bizonyos berlini rabbi, aki kétségbe merte vonni a túlzásba vitt propaganda-hazugságokat? Vagy azt kívánják, hogy a nemzeti érzésű magyarság állandóan ismételje a népbírósági tárgyalásokon elhangzott „Kötelet! Kötelet!" terrorkórust, vagy az érdemtelenül elítélt kivégzésénél a „Lassan, Bogár, hogy tovább tartson!" kificamodott ízlésű megfizetett nézők üvöltözését?! Hogy a börtönesetekről internálótáborokban történtekről és ezernyi hamis vádról ne is beszéljünk.

Miért Amerikában jelennek meg ezek a támadások és miért nem Izraelben csinálnak lapot ezek az álzsidó antiszemiták? Válasz: Mert ott az izraeli hatóságok tennének lakatot az összzsidóságot veszélyeztető ilynemű aljas támadások kigondolóira. Nézzük csak meg az Izraelben megjelenő magyarnyelvű újságokat. Azok védik a saját faj-



MENORA

MINDENKI LEGYEN OTT, MINDENKI HOZZA EL CSALÁDJÁT, BARÁTAIT!

Nemcsak az évi mártír-istentiszteleteken, de ilyerkor is bizonyítani kell, hogy 600 ezer legyilkolt testvérünk emlékét nem feledjük!



Ezúton értesítjük Toronto magyar zsidóságát, hogy most vasárnap, március 27-én délután 4 órakor a torontói Magyar Házban Fiala Ferenc, Szálasi volt sajtófőnöke, az egyik legvéresebb szájú antiszemita, uszító újságíró és lapszerkesztő tart előadást. Fiala Ferencet 1945-ben az a Magyar Népbíróság, melynek akkor a koalíciós pártok kiküldöttjei is tagjai voltak, (tehát semmiképp sem minősíthető kommunista bíróságnak) népellenes bűntettei miatt halálra ítélte , amit kegyelemből életfogytiglani börtönre változtattak. Fiala Ferenc, amikor a magyar forradalom megnyitotta a börtönöket, azonnal nyugatra menekült, s azóta Németországban szerkeszti a legalávalóbb fasiszta hecclapot a Hídfő-t.

A Magyar Ház egyes vezetői provokációs célzattal éppen őt hívták meg előadás tartására.

Ezt a provokációt nem tűrhetjük! Ezért Fiala előadásának időpontjában a Canadian Jewish Congress-sel karöltve, az összes torontói zsidó hitközség és zsidó szervezet, valamint a demokratikus magyar csoportok és a kanadai légió háborús veteránjaival együttműködve vezető kanadai politikusok részvételével tüntető tömegfelvonulást rendezünk.

Amikor ezt a tiltakozó tüntetést meghirdetjük, még mindig reménykedünk abban, hogy a Magyar Házon belül győzedelmeskedik a mérséklet hangja és Fiala Ferenc előadását lemondják. Ezért kérjük olvasóinkat,a magyar zsidóság Torontóban lévő tagjait, hogy ezt az újságoldalt gondosan tegyék félre és annak szellemében járjanak el.

1. Bár a felvonuláson jóval tízezren felüli tömeget várunk, mégis szeretnénk ha az méltóságteljesen és rendezetten bonyolódna le. Ne feledjük el, nem Torontóban élő magyar barátaink ellen tüntetünk, akik óriási többségükben a mi oldalunkon állnak és nem vállalnak közösséget a meghívókkal, még kevésbé a meghívottal. A táblák, amiket reméljük minél nagyobb számban fognak házilag is elkészíteni, a nácizmus, a 600 ezer legyilkolt, és a 6 millió legyilkolt emlékével foglalkozzanak, Fiala Ferencre vonatkozzanak és őrizkedjünk abban általános magyar-ellenes megnyilatkozástól.

2. Fejtsük ki a maximális propagandát keresztény vallású magyar barátaink között, hogy vegyenek részt a tüntetésben, s azokat a szervezeteket, akik mellettünk kivonulnak, fogadjuk a legnagyobb szeretettel.

3. Még mindig reméljük, hogy Fiala előadását az utolsó pillanatban, a meghívó Magyar Ház lemondja. Ezért a Canadian Jewish (Congress tüntetés megszervezését csak pénteken délután Fiala Ferenc megérkezésével egyidőben kezdi el. A tüntetés esetleges elmaradásáról tehát olvasóink a következő formában értesülhetnek.

A város összes zsinagógájában a rabbik a szószékről fogják kihirdetni, hogy meglesz-e a tüntetés, vagy sem, s ott fogják a híveket a résztvételre felszólítani.

A Metro TV 10-es csatornáján a zsidó műsorban és a hírszolgálatban egyaránt szerepelni fog a tüntetésre való felszólítás. A szombati napilapokban a JewishCongresshirdetése, s esetleg az általuk elhelyezett cikk fogja felhívni a figyelmet a tüntetésre, vagy annak esetleges elmaradására.

4. A magyar zsidóságra vonatkozóan külön szervezési apparátust is állítunk fel. A TMZsSz gyüjtő szervezete 27-én vasárnap délelőtt igyekezni fog még 6-700 családot telefonon elérni, hogy azokkal közölje, sor kerül-e a tüntetésre, vagy sem. Akiket azonban ily módon nem érnek el, azokat kérjük hogy telefonon forduljanak a következő címre:

Az összes Hadassa csoportok tagjai hívják fel elnöknőiket, vagy valamelyik más vezetőségi tagot. A TMZsSz tagjai: Garai Miklóst, a Hakoah tagjai: Berwald Miklóst, a New Horisons Chapter tagjai: elnöküket, vagy valamelyik vezetőségi tagot. Az ifjúsági csoportok tagjai a Menora szerkesztőségét. Mindezeken a helyeken vasárnap délelőtt megkapják a szükséges felvilágosításokat.

Toronto magyar zsidósága néhány évvel ezelőtt lehetetlenné tette a híressé vált Edward Garden-i gyűlésen egy kanadai náci párt megalapítását. A torontói zsidóság néhány évvel ezelőtt félreérthetetlenül adta Brezsnyev szovjet diktátor tudomására, hogy mi a véleménye embertelen rendszeréről. A torontói zsidóság most vasárnap azoknak a provokátoroknak fog válaszolni, akik etnikus nemzetiségi vonalon akarják visszacsempészni a városba a hitlerista szellemet.

Aggastyán, vagy gyerek, férfi, vagy nő, — mindnyájan legyünk ott, tiltakozzunk Szálasi szelleme ellen, amelynek még a sírban sem lehet nyugodalma.



Fiala Ferenc 1904 - 1988